

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně:

I. P., narozená X,
bytem K.,
zastoupená: Mgr. Bc. Vladimír Volný, advokát,
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO: 70890366, Odbor dopravy
a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 13.10.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.8.2019 č.j. PK-DSH/6944/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi Mgr. Bc. Vladimíru Volnému se přiznává odměna ve výši 25 962 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Plzni na účet vedený u Fio banka a.s., č. účtu: 2901448215/2010, VS: 302518.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

1. **Včasnou žalobou ze dne 13.10.2020** se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.8.2019 č.j. PK-DSH/6944/19, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků (dále jen **správní orgán I. stupně**) č.j. MeDO-39669/2019-MencI. ze dne 11.6.2019, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30.9.2018 (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**) v souvislosti s porušením § 19 odst. 1 téhož zákona, za což jí byl uložen správní trest pokuty ve výši 1 800 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč (dále jen **předmětný přestupek**). Před podáním žaloby byl žalobkyni usnesením zdejšího soudu č.j. Na 15/2019-34 ze dne 1.10.2019 ustanoven k její žádosti zástupcem advokát Mgr. Bc. Vladimír Volný výše uvedený a byla zcela osvobozena od soudních poplatků.
2. **V žalobě** namítala žalobkyně nedostatečně zjištěný skutkový stav; porušení povinnosti správního orgánu vypořádat se řádně se všemi dostupnými důkazy; neprovedení důkazů bez náležitého odůvodnění, a v důsledku toho porušení zásady materiální pravdy. Uvedené nedostatky spatřovala především v nevypořádání se s tím, že řidička druhého vozidla - svědkyně X - porušila zásadním způsobem povinnosti řidiče, když řádně neprovedla základní kontrolu technického stavu vozidla před započítím jízdy, jak jí ukládá zákon. Zejména pak měla také porušit povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. V průběhu řízení nebyla nijak odstraněna pochybnost o tom, zda a jakým způsobem bylo svědkyní X zkontrolováno před jízdou osvětlení, brzdový systém, apod. Rovněž se měl žalovaný nedostatečně vypořádat s rozporem výpovědi svědkyně X, která se měla odchylovat od jiných důkazů, zejména ve vztahu k době provedení kontroly STK. Žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěry žalovaného ohledně irelevantnosti zjištěných závad na vozidle svědkyně X z protokolu o STK. Dále vytýkala správním orgánům obou stupňů neprovedení důkazů v podobě výsledku policistů vyšetřujících předmětnou nehodu; znaleckého posudku; výsledku svědka X, nebo také neprovedení místního šetření a dalších navržených důkazů. Smyslem žalobkyní navržených důkazů mělo být zejména odstranění pochybností o technickém stavu vozidla svědkyně X a průběhu nehodového děje. Žalovaný se měl taktéž nedostatečně vypořádat s námitkami ohledně neprovedení důkazů, když toliko stručně uvedl, že se plně ztotožňuje s odůvodněním správního orgánu I. stupně. Za nesprávný považovala žalobkyně i závěr žalovaného o tom, že ve věci nebyly zjištěny žádné pochybnosti o skutkovém stavu či průběhu nehodového děje. Stejně tak označila za nesprávný i závěr žalovaného, že: *„Dále lze poznamenat, že i pokud by zdejší odvolací správní orgán připustil možnou závadu na brzdových světlech na vozidle řidičky X ve prospěch odvolatelky, tak je nutno konstatovat, že i v případě jejich závady mohla a měla odvolatelka reagovat na přibližování svého vozidla k vozidlu řidičky X a přizpůsobit rychlost své jízdy jízdě tohoto vozidla tak, aby byla schopna reagovat i na zastavení takového vozidla bezkolizním způsobem.“*, neboť ten nemohl obstát bez odborného posouzení. Současně poukázala žalobkyně na neobjektivnost svědeckých výpovědí, a to z důvodu protichůdných zájmů a příbuzenského vztahu mezi dvěma svědky. Proto nepovažovala zjištěný stav pouze na základě svědeckých výpovědí za dostatečný a objektivní. V této souvislosti zdůraznila povinnost správních orgánů zjistit skutečný stav věci takovým způsobem, aby nevznikaly

důvodné pochybnosti, ale této povinnosti dle žalobkyně nedostály, čímž mělo dojít i k rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Dále měly správní orgány obou stupňů provést, i přes námitky žalobkyně, důkazy jen úředními záznamy Policie ČR, namísto toho, aby provedly výslech dotčených policistů jako svědků, a to zejména za situace, kdy se skutkové verze zjištěné správním orgánem I. stupně lišily. K závěru žalovaného, že z úředních záznamů neplyne, že by na místě nebyla zjištěna závada na brzdových světlech vozidla, ještě neznamená, že by právě k vyloučení pochybností neměl žalovaný provést výslech policistů, kteří pořizovali úřední záznam. V dané věci šlo o vadu řízení, jež bylo na místě odstranit. Za nelogický označila žalobkyně i závěr o tom, že svědkyně X sice závadu na svém vozidle negovala, ale dle její vlastní výpovědi technický stav vozidla před jízdou nekontrolovala. Tento rozpor nebyl v řízení odstraněn, když za dané situace vznikají pochybnosti o vině žalobkyně ze spáchání přestupku. V dané věci, a to bez odborného posouzení dopravní situace, nemohl být učiněn jednoznačný závěr o vině žalobkyně. Navíc považovala žalobkyně za nesprávný i závěr o nevýznamnosti posouzení celého nehodového děje a tvrzené zbytečnosti hodnotit případný podíl účastníků na nehodě.

Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, v důsledku čehož mělo dojít k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedené spatřovala v nelogickém a nesrozumitelném způsobu odůvodnění prokazujícím vinu, jelikož mnoho závěrů nebylo podloženo relevantními důkazy, zejména pak úvahy o průběhu nehodového děje, zjištěné toliko z úředních záznamů PČR a rozporných výpovědí svědkyň apod. Závěry žalovaného nepovažovala za srozumitelně odůvodněné, jakožto nebylo vyčerpávajícím a srozumitelným způsobem ani odůvodněno to, proč nebyly některé důkazy provedeny. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s postupem žalovaného, který neshledal důvody pro užití mimořádného snížení pokuty z důvodu nesplnění zákonných podmínek. Proto považovala napadené rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné, neboť správní orgány obou stupňů nezjišťovaly její sociální ani finanční situaci a rovněž nehodnotily ani její dosavadní bezúhonnost v oblasti přestupků v dopravě. Z těchto důvodů považovala žalobkyně výši uložené pokuty za nesprávnou a její odůvodnění za nepřezkoumatelné. Proto závěrem navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 15.8.2019 č.j. PK-DSH/6944/19**, bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně č.j. MeDO-39669/2019-Mencl. ze dne 11.6.2019, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30.9.2018 v souvislosti s porušením § 19 odst. 1 téhož zákona, za což jí byl uložen správní trest pokuty ve výši 1 800 Kč (slovy jedentisícosemsetkorunčeských) a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč (slovy jedentisíckorunčeských).

Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.8.2019 mimo jiné vyplývá, že dne 1.8.2018 v čase 15:44 hodin na vozovce pozemní komunikace č. I/22 v km 9,358 v k. ú. Spáňov ve směru jízdy na obec Domažlice mělo dojít dle oznámení události a dalšího šetření Policie ČR ke srážce vozidla tovární značky Škoda Fabia combi, RZ: X s vozidlem tovární značky Citroen Xsara, RZ: X, kdy tomuto mělo předcházet nedodržení bezpečnostní vzdálenosti ze strany řidičky, tj. žalobkyně, vozidla tovární značky Škoda Fabia combi. Na místo byli přivoláni policisté k šetření dopravní nehody a dále též záchranná služba z důvodu zranění

spolujezdce ve vozidle žalobkyně. Následně byly k ošetření převezeny dvě osoby, a to nezletilá X.X. a řidička vozidla Citroen svědkyně X. Přivolaná hlídka Policie ČR provedla na místě šetření dopravní nehody, provedla fotodokumentaci vozidel a místa dopravní nehody a zajistila stopy. U obou řidiček byla v rámci šetření Policie ČR provedena dechová zkouška na ovlivnění alkoholem s negativním výsledkem. Technická závada na žádném ze zúčastněných vozidel nebyla na místě zjištěna ani uplatněna. Dne 30.8.2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení přestupku od Policie ČR. Poté měli být správním orgánem I. stupně postupně předvoláni k podání vysvětlení žalobkyně, svědkyně X a X. Rovněž došlo ke změně kvalifikace protiprávního jednání žalobkyně z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o provozu na pozemních komunikacích na přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

Dále z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně byly svědkyně X a X vyslechnuty jako svědkyně. Poté na základě všech podkladů, vydal správní orgán I. stupně dne 21.2.2019 rozhodnutí č.j. MeDO-13779/2019-Mencl., kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání předmětného přestupku. Na základě podaného odvolání bylo rozhodnutí odvolacím správním orgánem pro vady řízení, které měly vliv na jeho zákonnost, zrušeno a vráceno správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Po odstranění vytýkané vady, kdy byl znovu proveden výslech svědkyně X za přítomnosti žalobkyně a jejího zástupce, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž opět shledal žalobkyni vinnou ze spáchání předmětného přestupku. Žalobkyně se opět bránila podáním odvolání, s nímž se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Především uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě řádně provedených důkazů, z nichž byl skutkový stav věci zjištěn spolehlivě. Zároveň neshledal ze strany správního orgánu I. stupně žádné pochybnosti ve věci, které by vedly k uplatnění zásady *in dubio pro reo* vůči žalobkyni; taktéž neshledal porušení procesních práv či ústavně garantovaných práv žalobkyně. K neprovedení všech žalobkyní navržených důkazů žalovaný uvedl, že není povinností správního orgánu I. stupně provádět veškeré navržené důkazy. Na stranách 11 – 16 napadeného rozhodnutí se poté žalovaný zabýval odůvodněním toho, proč nepřistoupil správní orgán I. stupně ani on k provedení žalobkyní navrhovaných důkazů. Jak z odůvodnění vyplynulo, jednalo se zejména o důvody spočívající v nadbytečnosti či irelevantnosti pro konečné posouzení otázky viny ze spáchání předmětného přestupku, neboť navržené důkazy již nemohly vnést pochybnosti do již zjištěného stavu věci či jinak nemohly ovlivnit konečný názor správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného. K vyjádření svědkyně X ohledně časového odstupu provedení STK sdělil, že pro posouzení skutečnosti, zda se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, a zda toto mělo souvislost s dopravní nehodou, bylo irelevantní, zda byla u stanice technické kontroly prováděna technická prohlídka vozidla svědkyně X před měsícem, jak uváděly obě svědkyně X i X či pěti měsíci, jak vyplynulo z protokolu o technické kontrole, provedené dne 1.3.2018. Tento dílčí rozpor mezi údajem z protokolu o technické kontrole a vyjádřeními výše uvedených svědkyň nikterak nesnížily věrohodnost jejich svědeckých výpovědí, neboť šlo o rozdíl pro posouzení věci dle žalovaného zcela nepodstatný. Za nepodstatné pro posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek považoval žalovaný i to, zda svým jednáním způsobili dopravní nehodu případně i další účastníci dopravní nehody, neboť příčinnou souvislost mezi jednáním pachatele není přerušena, jestliže k jeho jednání přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Pro posouzení odpovědnosti za přestupek proto nepovažoval žalovaný za významnou otázku, zda i druhá účastnice dopravní nehody porušila pravidla silničního provozu, a zda tedy i její jednání bylo možné považovat za příčinu dopravní nehody. Dále žalovaný také poznamenal, že i pokud by připustil možnou závadu na brzdových světlech na vozidle svědkyně X ve prospěch žalobkyně, tak i v takovém případě mohla a měla žalobkyně reagovat na přibližování svého vozidla k vozidlu paní X a přizpůsobit rychlost své jízdy jízdě tohoto vozidla tak, aby byla schopna reagovat i na zastavení takového vozidla bezkolizním způsobem. Žalovaný také poukázal na rozdíl ve výpovědích žalobkyně, kde byly zjištěny podstatné rozdíly (na rozdíl od vyslechnutých svědkyň X a X, jejichž výpovědi byly konzistentní), týkající se údajného brzdění v návaznosti na jízdu vozidla svědkyně X (uváděla, že přibrzdžovala i vozidla před ní, dále přibrzdžovala a nevšimla si, že by vozidlo před ní taktéž přibrzdžovalo, ale zdálo se, že stojí, na vozidle před ní jedoucím nebyla v činnosti žádná světla, ona reagovala prudkým brzděním, a přesto nastal střet). Z uvedeného žalovaný dovodil, že pokud žalobkyně snižovala rychlost, jak tvrdila v prvotní fázi a zároveň snižovala rychlost i vozidla před ní, tak toto musela pozorovat, a právě v návaznosti na toto měla více dbát dodržování bezpečnostní vzdálenosti, aby byla sto reagovat i na případné zastavení před ní jedoucího vozidla. Tvzení, že mohla být na vozidle paní X závada brzdového systému a světel se v daném případě a dále i v návaznosti na záznam v protokolu o dopravní nehodě (nebyly uplatněny technické závady) jevil žalovanému jako ryze účelové. Žalovaný také konstatoval, že technický stav zúčastněných vozidel bylo možno posoudit jen na místě dopravní nehody, neboť pozdější ohledání vozidel by již nemohlo přinést žádnou relevantní informaci o možné technické závadě, tedy pokud žalobkyně na místě nenamítala technickou závadu na vozidle, neboť odmítla k věci vypovídat, tak sama zmařila možnost prověření tohoto svého následného tvrzení. Na základě uvedené argumentace žalovaný proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku aktuálně žalobou napadeného rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.11.2019**, které bylo zasláno i straně žalobkyně, vyjádřil nesouhlas s žalobní argumentací. Z důvodu použití obdobné žalobní argumentace jako v odvolání odkázal zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřil nesouhlas s námitkou stran nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, neboť jej považoval za odůvodněné srozumitelným a přezkoumatelným způsobem. Dále podotkl, že se řádně vypořádal s důvody, pro něž nebyly provedeny požadované důkazy. Neprovedení výsledku svědka pana M. považoval za adekvátní a konstatoval, že k rozhodnutí, zda tento důkaz v řízení provést, nebylo zapotřebí předchozí provedení místního šetření na místě. Dále pak konstatoval, že při ústním jednání dne 24.1.2019 sdělila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně, že je již čtvrtým rokem v insolvenci a zůstává jí životní minimum, je samoživitelka a vychovává dceru a pracuje. Tuto informaci vzal v potaz, když při ukládání správního trestu pokuty ve výši 1 800 Kč argumentoval tím, že i přes zmíněné skutečnosti ohledně tíživé sociální situace nepovažoval uloženou výměru správního trestu za likvidační a uvedl zohledněné polehčující (bez záznamu o přestupcích v posledních třech letech, spolupracovala při šetření dopravní nehody na místě, dostavila se ke správnímu orgánu I. stupně, přestupek byl nedbalostního charakteru) a přitěžující okolnosti (frekventovanost místa spáchání přestupku a denní doba, ohrožení osádek dvou vozidel - více osob, došlo k hmotné škodě a lehkému zranění svědkyně X). Žalovaný považoval takto uložený správní trest pokuty

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

(1 800 Kč) za přiměřený a řádně odůvodněný. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabýval i možností využití institutu mimořádného snížení správního trestu pokuty, avšak pro jeho uplatnění nebyly splněny zákonné předpoklady, a to z důvodu samotného faktu vzniklé hmotné škody, neboť bylo jen stěží možné se domnívat, že by nápravy mohlo být dosaženo i pokutou pod zákonem stanovenou spodní hranicí výměry s tím, že špatnou sociální situaci správní orgán I. stupně zohlednil již v rámci uložení výměry správního trestu. Žalovaný taktéž konstatoval, že skutečnost, že byl žalobkyni usnesením Krajského soudu v Plzni ustanoven advokát a byla zproštěna od soudních poplatků z důvodu tíživé sociální situace, nemůže nic změnit na adekvátnosti uložené výměry správního trestu pokuty. Co se týká údajné likvidity uložené pokuty a náhrady nákladů řízení (o snížení této částky si žalobkyně nepožádala, což je podmínkou pro možné snížení této částky), žalovaný uvedl, že si žalobkyně může u správního orgánu I. stupně sjednat splátkový kalendář na jejich úhradu, kdy při celkové výši pokuty i nákladů řízení (2 800 Kč), po rozložení této částky finanční zatížení nebude pro ni nadměrně zatěžující a již vůbec ne likvidační. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15.8.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.11.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 15.8.2019 doručeno dne 16.8.2019 zástupci žalobkyně, přičemž výše uvedený advokát zastupoval žalobkyni na základě plné moci již ve správním řízení.
6. **V replice ze dne 9.12.2019** žalobkyně setrvala na své argumentaci obsažené v žalobě, neboť uvedla, že žalovaný učinil napadené rozhodnutí nezákonným, když neposoudil polehčující a přitěžující okolnosti dle zákona, když měl namísto toho sám konstruovat výčet přitěžujících okolností zcela mimo zákonný rámec, což považovala za nepřipustné. Žalovaný měl také sám posoudit zcela jiné přitěžující okolnosti, než jaké stanoví zákon jako relevantní (např. denní dobu, způsobenou škodu apod). Dále považovala za nesprávný postup správního orgánu, který podrobně neposoudil její majetkovou a sociální situaci a zcela pominul a nezohlednil instituty zakotvené v §§ 42 a 43 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**). Žalobkyně považovala za nesprávný i postup, kdy se žalovaný ani správní orgán I. stupně nezabývaly a nepřihlédly k její tíživé sociální situaci. Navíc nebyly žalovaným k její námitce vůbec posouzeny okolnosti a podmínky pro případnou aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž se žalovaný s jejím návrhem v tomto směru měl nedostatečným způsobem vypořádat (zejména tím, že v řízení nezjistil okolnosti svědčící pro využití institutu mimořádného snížení uložené sankce).
7. **V podání dne 13.10.2020** žalobkyně sdělila, že i přes situaci s virem Covid-19 trvá na ústním jednání.
8. **Ústního jednání konaného dne 12.11.2020** se zúčastnila žalobkyně se svým zástupcem i zástupce žalovaného. Obě strany setrvaly na závěrech uvedených v písemných podáních. V průběhu jednání bylo soudu předloženo k nahlédnutí usnesení Městského úřadu Domažlice ze dne 18.9.2019 č.j. MeDo-59784/2019-Pet, jímž bylo řízení o žádosti žalobkyně o odklad platby pokuty a nákladů řízení zastaveno, neboť byla podána žádost zjevně právně nepřipustná a také byla soudu předložena smlouva o půjčce ve výši 2 800 Kč, mezi žalobkyní a paní Šťovíčkovou. Závěrem žalobkyně požadovala vyhovění žalobě

z důvodů v ní uvedených i s ohledem na další podání doručených soudu a zástupce žalovaného setrval na jejich stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

9. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podle § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích *„Řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat za ním dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním.“*
11. Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*
12. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.8.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
13. V prvním okruhu žalobních námitek vytýkala žalobkyně správním orgánům nedostatečně zjištěný skutkový stav; porušení povinnosti správního orgánu vypořádat se řádně se všemi dostupnými důkazy; neprovedení důkazů bez náležitého odůvodnění a rozpor se zásadou materiální pravdy.
14. K tomu soud připomíná, že správní orgány při rozhodování vycházely ze spisu Policie ČR, Dopravní inspektorát Domažlice, č. j. KRPP-273-23/DNDO-2018-ZK (zejména z Oznámení dopravního přestupku, Protokolu o nehodě v silničního provozu, Fotodokumentace, Plánku, Náčrtku, Úředního záznamu o podání vysvětlení s paní X, X a X, a z Úředního záznamu ze dne 1.8.2018), z výpisu z EKŘ, z karty vozidla X, z opisu protokolu o technické prohlídce, z výpovědi X.X. učiněné před správním orgánem dne 24.1.2019, ze svědecké výpovědi X.X ze dne 29.5.2019, ze svědecké výpovědi X.X. a z protokolu o ústním projednávání přestupku ze dne 29.5.2019.
15. Na základě výše shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, dospěl správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, k závěru, že žalobkyně dne 1.8.2018 v 15:44 hodin na silnici I. tř. č. 22 v km 9,358 v k. ú. Spáňov, ve směru jízdy od obce Domažlice, při řízení motorového vozidla Škoda Fabia combi, RZ X, způsobila dopravní nehodu tím, že nedodržela dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za před ní jedoucím vozidlem Citroen Xsara, RZ X, jehož řidička X.X snížila rychlost jízdy vlivem dopravní situace, která

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vznikla před ní. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla uplatněna, ani ohledáním zjištěna. Požití alkoholu bylo vyloučeno provedenou dechovou zkouškou. Při dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na vozidle Škoda Fabia combi a na vozidle Citroen Xsara a dále došlo k lehkému zranění X.X. Soud se s takto zjištěným skutkovým stavem ztotožňuje, neboť přesně koresponduje se shromážděným podkladovým materiálem obsaženým ve spise. Rovněž konstatuje, že z jeho strany nebyly shledány žádné důvody vedoucí k tomu, aby o takto zjištěném skutkovém stavu pochyboval. V podrobnostech viz. následující body.

16. V první řadě soud upozorňuje, že v přestupkovém řízení je odpovědnost za přestupek posuzována individuálně. To znamená, že u každého účastníka dopravní nehody je vždy samostatně posuzováno, zda jednal protiprávně, a zda toto protiprávní jednání bylo v příčinné souvislosti s dopravní nehodou. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 1.2.2012 č.j. 3 As 22/2011-66, kde se uvádí: *„Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že při posouzení odpovědnosti účastníka nehody za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb. správní orgán zkoumá, zda řidič porušil zvláštní právní předpis a způsobil tak dopravní nehodu. Pro posouzení odpovědnosti řidiče za přestupek přitom není podstatné, zda svým jednáním způsobil dopravní nehodu i další účastníci této nehody. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. II.ÚS 728/02, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 2. 2002, sp. zn. 3 Tz 317/2001).“*
17. K žalobkyní vznesené námitce týkající se jednak rozporů ve výpovědích svědkyň X a X, kdy měly uvádět nesprávné datum provedení STK na vozidle svědkyně X a jednak technického stavu vozidla, soud konstatuje, že tyto skutečnosti jsou z pohledu rozhodnutí o vině žalobkyně za spáchání přestupku zcela irelevantní. Jak bylo uvedeno výše, v přestupkovém řízení je odpovědnost za přestupek posuzována individuálně. Proto i za situace, kterou popisuje žalobkyně v žalobě, tedy pokud by svědkyně před ní zastavila bezdůvodně či z důvodu technické závady (ať by se jednalo o nesvítící brzdová světla či nevyhovující technický stav vozidla), byla žalobkyně povinna dodržet bezpečnou vzdálenost od vozidla před sebou ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Totožné závěry jsou vyjádřeny i v rozsudku ze dne 29.3.2019 č.j. 17 A 105/2017-47 *„Podle tohoto ustanovení řidič jedoucí za jiným vozidlem, musí ponechat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním. Z tohoto jasně vyplývá, že k porušení povinnosti dodržet dostatečnou bezpečnostní vzdálenost dojde vždy, když vzadu jedoucí řidič se pro nedostatečný odstup od vozidla nedokáže vyhnout srážce v případě náhlého zastavení vpředu jedoucího vozidla.“* I kdyby tedy vozidlo paní X trpělo vytýkanými technickými nedostatky (nesvítící brzdová světla či nefunkčnost brzdového systému) byla žalobkyně právě pro takové případy povinna udržovat bezpečnou vzdálenost dle § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. V daném případě je nutno poznamenat, že po příjezdu policie žalobkyně žádné technické poruchy na vozidle paní X nehlásila. Žalobkyně do úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 27.8.2018 odmítla k věci cokoliv uvést (včetně uplatnění poruchy na vozidle paní X). Poprvé poukázala na poruchu vozidla paní X až dne 31.8.2018 do záznamu o podání vysvětlení za přítomnosti svého

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

právního zástupce. Jelikož žalobkyně žádné technické závady na vozidle paní X neuplatnila už na místě dopravní nehody, načež paní X s vozidlem odjela, nebylo pozdější ohledání vozidla již možné, neboť takto s odstupem času zjištěné vady by nebylo možné objektivně posoudit s ohledem na to, že za tuto dobu mohlo dojít k další změně technického stavu vozidla (nové poruchy, poruchy způsobené dopravní nehodou či jejich oprava). Bylo tudíž nutno vykládat k tíži žalobkyni její pasivní přístup v počátku řízení o dopravní nehodě, kdy neuplatnila včas všechny své připomínky k technickému stavu vozidla paní X, a to ani následně dne 27.8.2018. V tomto bodě soud sdílí se správními orgány domněnku týkající se účelovosti takového tvrzení, neboť žalobkyně promeškala hned dvě příležitosti k tomu, aby správnímu orgánu I. stupně sdělila jí údajně spatřenou vadu. Nicméně tak učinila až po poradě s právním zástupcem, kdy v uvedeném jednání lze spatřovat určitou obstrukční strategii.

18. Z téhož důvodu již poté taktéž nebylo nezbytné provádět výslech policistů, neboť jejich zjištění a postřehy byly zaznamenány v protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 1.8.2018 a úředním záznamu z téhož dne, o jejichž správnosti a objektivnosti nebyl důvod pochybovat. Navíc o funkčnosti brzdového systému (nikoliv nutně brzdných světel) svědčí i fakt, že žalobkyně v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 31.8.2018 a protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 24.1.2019 sama uvedla, že si všimla zpomalení až zastavení před ní jedoucího vozidla, načež mohla a měla zavčasu a adekvátně reagovat snížením rychlosti a předejít tak nehodovému ději. Což ostatně jak sama uvedla i učinila, avšak ne tak efektivně, aby zabránila nehodovému ději. To jen dále přispívá k tvrzení ohledně nedodržení bezpečné vzdálenosti dle § 19 odst. zákona o provozu na pozemních komunikacích.
19. Ve vztahu ke skutkovému zjištění, zda na cestě skutečně probíhala srna, není důvod o této skutečnosti pochybovat, neboť obě svědkyně stejně jako žalobkyně potvrdily, že se v daném místě srny vyskytují. Nicméně, samotný fakt, zda se srna v daném místě a čase skutečně vyskytovala, nemá na závěry o tom, zda žalobkyně jednala v rozporu s § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích většího významu, jelikož ať by paní X zpomalila či zcela nečekaně zastavila z jakéhokoliv důvodu, byla žalobkyně pro takový případ povinna udržovat onu bezpečnou vzdálenost dle § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a proto jsou jakákoliv tvrzení tímto směrem z pohledu (ne)porušení § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích irelevantní.
20. V návaznosti na výše uvedené se tak jeví nedůvodnou i námitka stran neprovedení dalších žalobkyní navržených důkazů (výslech policistů, znalecký posudek, místní šetření, svědecká výpověď) a v souvislosti s tím nedostatečné vypořádání se s jejich neprovedením ze strany správních orgánů obou stupňů. K tomu dále soud podotýká, že s důvody, proč nepřistoupil správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, k provedení žalobkyní navržených důkazů se žalovaný vypořádal na str. 6 - 16 napadeného rozhodnutí, přičemž s jeho závěry se soud plně ztotožňuje. Zejména tak souhlasí s nadbytečností navržených důkazů či s jejich irelevantností pro posouzení odpovědnosti žalobkyně za přestupek. Soud rovněž podotýká, že veškeré žalobkyní předkládané argumenty či navrhované důkazy směřují především k prokázání špatného technického stavu vozidla svědkyně či vyvrácení skutkového děje (proč a jak svědkyně zpomalovala či zastavila). Nicméně, jak již soud uvedl, samotný fakt, že svědkyně byla schopna své vozidlo zpomalit nebo dokonce

zastavit, svědčí o funkčnosti brzdného systému jejího vozidla. Pokud nefungovala brzdná světla, jak tvrdí žalobkyně, ty nemohly mít příčinnou souvislost s nedodržením vzdálenosti vozidel, neboť žalobkyně je povinna po celou dobu řízení vozidla sledovat dopravní situaci na vozovce před sebou, kdy brzdová světla, lze považovat pouze za jeden ze znaků snížení rychlosti (na významu nabývá především za horších světelných či viditelných podmínek, které v daném případě nenastaly) a v důsledku toho potřeby přizpůsobit rychlost svého vozidla. Ostatně, sama žalobkyně, jak již bylo uvedeno výše, uvedla, že registrovala změnu rychlosti před sebou jedoucího vozidla či jeho přibližování, což jasně značí, že si musela být vědoma své povinnosti adekvátně na tuto změnu reagovat. Jestliže žalobkyně navrhovala provedení důkazu znaleckým posudkem pro zjištění průběhu nehodového děje, konstatuje soud, že ten byl dostatečně zjištěn takovým způsobem, o němž nejsou v daném případě pochybnosti, tj. žalobkyně narazila do vpředu jedoucího vozidla, neboť nedodržela bezpečnou vzdálenost. Jak už soud uvedl, je nepodstatné, z jakého důvodu paní X zpomalila či zastavila, žalobkyně měla udržovat bezpečnou vzdálenost, aby mohla adekvátně reagovat. K tomu soud poznamenává, že znalecký posudek by se především uplatnil u jiného druhu dopravních nehod (např.: jízda nepovolenou rychlostí a následná srážka s dalším vozidlem, kdy by bylo možné provedením znaleckého posudku zjistit, jakou rychlostí se auta pohybovala apod.).

21. K výtce žalobkyně ohledně svědecké výpovědi paní X a paní X, kdy poukazuje na jejich příbuzenský vztah, a tím potencionální ovlivnění výpovědi pro jejich společný zájem na věci soud uvádí, že samotný fakt, kdy jsou svědci v téže věci příbuzensky spojeni či sledují stejný právní zájem na věci, nelze a priori vyloučit objektivitu jejich svědecké výpovědi, nýbrž je na místě posoudit věrohodnost takových výpovědí. S ohledem na to shledal soud, stejně jako správní orgány obou stupňů, tyto výpovědi důvěryhodnými i s přihlédnutím k dalším ve správním řízení shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí, které s nimi korespondují. Výpovědi svědkyň se v podstatných částech shodují, odpovídají dalším v případě zjištěným skutečnostem a byly ve vztahu k dalším podaným vysvětlením v obsahu konzistentní. Jak již soud vyjádřil výše, neshledal žádný opodstatněný důvod pro to, aby správní orgány nemohly z těchto svědeckých výpovědí a podání vysvětlení vycházet. Na tomto místě soud naopak považuje za vhodné poukázat na nekonzistentnost výpovědi žalobkyně, která v průběhu řízení často svá tvrzení měnila v podstatných bodech (zda byla na komunikaci nějaká další vozidla; zda mezi paní X a žalobkyní bylo i další vozidlo; zda vozidlo před ní stálo či jen zpomalovalo; ale i skutečnosti týkající se ohlášení vady brzdových světel).
22. K žalobkyní navrhovanému provedení důkazů v podobě výsledku policistů, svědka X, provedení znaleckého posudku či místního šetření odkazuje soud na str. 15 - 16 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný dle názoru soudu s těmito návrhy na provedení důkazů vypořádal více než uspokojivě a srozumitelně. S takto učiněným odůvodněním odmítnutí provádět žalobkyní navržené důkazy se soud plně ztotožňuje a postup žalovaného i jemu předcházející postup správního orgánu I. stupně kvituje. Zejména se soud ztotožnil s názorem, kdy žalovaný nepřistoupil k výsledku policistů, neboť jak správně konstatoval, ti nebyli přítomni nehodovému ději a veškerá svá následná zjištění založili do spisu Policie ČR, Dopravní inspektorát Domažlice, č. j. KRPP-273-23/DNDO-2018-ZK, z něhož správní orgány poté vycházely. Rovněž nebylo zapotřebí k výsledku přistoupit, jelikož skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn na základě dalších podkladů pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozhodnutí (zejména výpovědi svědkyň). K žalobkyní citovanému rozhodnutí NSS ze dne 18.1.2013 č.j. 7 As 77/2012 soud konstatuje, že citovaná stať je obsažena v naraci rozhodnutí, nikoliv v samotném posouzení věci NSS. Současně soud, stejně jako správní orgány obou stupňů, připomíná, že policisté se nacházeli na místě nehody až po ní, tudíž nemohli vidět nehodový děj, ani co mu předcházelo. Veškeré další zjištění, jichž byly přítomni, poté byly zachyceny v úředních záznamech, což považuje soud za dostačující. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26.1.2015 č.j. 8 As 109/2014-70, kde se uvádí: *„Použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, je možné.“* S ohledem na to, že žalovaný nevycházel pouze z úředních záznamů, nýbrž mu poskytovaly jeden z mnoha podkladů k čerpání, neshledává takový postup chybným či v rozporu s právními předpisy.

23. Co se týče námitky neprovedení výsledku pana X s odůvodněním, které dle žalobkyně vyžadovalo dále provedení místního šetření, neshledal soud tuto námitku důvodnou. Ze správního spisu nevyplývá, že by se jakýkoliv řidič z protisměru zastavil u nehodového děje, tudíž jej s nejvyšší pravděpodobností neevidoval. Rovněž mohl zahlédnout z protisměru pouze vozidla paní X a žalobkyně z přední strany, kdy tedy není schopen vypovídat o žalobkyní tvrzené vadě brzdových světel. Svědek by tak mohl nejspíše pouze vypovědět ve věci existence srnky, nicméně, jak bylo uvedeno výše, její existence není podmíněčná pro shledání viny žalobkyně.
24. V této souvislosti neshledal soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným či jinak porušující zásadu materiální pravdy, neboť provádění dokazování by v tomto směru bylo neúčelné pro rozhodnutí o vině žalobkyně, což žalovaný v témže smyslu dostatečně a srozumitelně vysvětlil i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož bylo bezpečně prokázáno porušení povinnosti žalobkyně dle ustanovení § 19 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, není dále pochybností ani o odpovědnosti žalobkyně za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Ačkoliv se žalobkyně pokoušela přenést odpovědnost za způsobenou dopravní nehodu na svědkyni X, je nutné uvést, že u té (např. i díky počínání žalobkyně – pozdě uplatněné vady vozidla) nebylo možné prokázat žádné porušení jí uložené povinnosti zákona o provozu na pozemních komunikacích či jiné nezákonné jednání v příčinné souvislosti s dopravní nehodou, ostatně svědkyně X ani žádnou vadu na svém vozidle nepřipouštěla a tvrzení žalobkyně tímto směrem negovala, a proto se v jejím případě uplatnila zásada in dubio pro reo. V důsledku toho byla žalobkyně správně správními orgány obou stupňů shledána jako jedinou osobou vinou ze spáchání přestupku. Ke stejnému závěru došel i žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí.
25. Další námitka směřovala proti uložené pokutě. Výši uložené pokuty a faktory, které na určení její výše měly vliv, se zabýval žalovaný na str. 16 napadeného rozhodnutí či správní orgán I. stupně na str. 20 svého rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s nímž se žalovaný ztotožnil, poskytuje velmi podrobný výčet přítěžujících a polehčujících okolností případu, které byly vzaty správními orgány obou stupňů v potaz. Zejména se jednalo na straně přítěžujících okolností o zvýšenou frekvenci účastníků provozu v době nehody; jednáním bylo ohroženo více osob; došlo k hmotné škodě a lehkému zranění druhé řidičky. Na straně polehčujících okolností bylo zohledněno, že v posledních třech letech nebyl evidován žádný záznam o přestupku; spolupráce s policisty

i správním orgánem; jednalo se o nedbalostní přestupek. Rovněž bylo přihlédnuto i k finanční a sociální situaci žalobkyně (pracuje; již čtvrtý rok v insolventci, zůstává jí minimum; samoživitelka a vychovává dceru). Tyto informace byly žalobkyní sděleny při ústním jednání dne 24.1.2019, což soud považuje za dostatečné informace pro rozhodnutí o výši pokuty, a to i bez dalšího zjišťování informací z této oblasti, neboť dostatečně vykresluje nepříznivou situaci žalobkyně. Správní orgán po zvážení veškerých výše uvedených faktů uložil žalobkyni pokutu (v rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč) ve výši 1 800 Kč. To, že nebyla pokuta uložena při samé dolní hranici sazby, odůvodnil správní orgán I. stupně tím, že protiprávním jednáním došlo k majetkové škodě, kdy tento následek musí být v pokutě zohledněn (významná přítěžující okolnost). Takové zdůvodnění i postup nepovažuje soud za nesouladný s příslušnými právními předpisy. V daném případě se tak soud ztotožnil s názorem žalovaného i jemu předcházejícím názorem správního orgánu I. stupně.

26. K tomu soud dále uvádí - ačkoliv se žalobkyně nachází v nepříliš dobré finanční situaci, nic ji nebrání požádat správní orgán o snížení výše náhrady nákladů řízení, což dosud neměla učinit a zároveň požádat o rozložení úhrady pokuty do několika dílčích splátek tak, aby její měsíční rozpočet nebyl natolik zatížen. Jelikož se nejedná o natolik složitý způsob řešení této situace, ani nijak neobvyklý, považuje soud stejně jako žalovaný výši uložené pokuty za přiměřenou. K usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 18.9.2019 č.j. MeDo-59784/2019-Pet, jímž bylo řízení o žádosti o odklad platby pokuty a nákladů řízení zastaveno, soud upozorňuje, že v daném případě se jednalo o odložení plateb, nikoliv o jejich rozložení či snížení nákladů řízení, tudíž nelze a priori předpokládat, že i tyto způsoby řešení, budou neúspěšné.
27. Podmínky pro aplikaci mimořádného snížení sankce dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky soud stejně jako před ním správní orgány neshledal splněné. V souvislosti s tím soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45 *Nejvyšší správní soud uvádí, že dopravní přestupek stěžovatele lze pokládat za běžný bez zvláštních okolností, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Správní orgány sice zjistily některé polehčující okolnosti (nízký provoz, rovný úsek komunikace, přestupkovou bezúhonnost stěžovatele), které však správně zohlednily právě uložením pokuty na spodní hranici zákonné sazby. Co se týče osobních poměrů stěžovatele, ani zde ze spisu či z tvrzení stěžovatele nelze zjistit žádné mimořádné okolnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel používá titul JUDr., lze usuzovat, že má vysokoškolské právnické vzdělání, a tedy i s tím spojené nadstandardní výdělkové možnosti. Samotnou částku 2 500 Kč nelze považovat za tak vysokou, aby měla za následek nepřiměřený, např. likvidační, dopad do majetkové sféry stěžovatele. U takto nízkých částek zákonné spodní hranice pokuty o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupek ostatně prakticky nelze.*“ či ze dne 27.6.2018 č.j. 4 As 114/2018-49 „*Uložená pokuta ve výši 2 500 Kč je navíc natolik nízká, že prakticky nelze uvažovat o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky.*“
28. Nad rámec uvedeného soud připomíná, že v řízení před správním orgánem I. stupně a poté i v řízení před žalovaným byla žalobkyně zastupována advokátem na základě plné moci, kdy tudíž musela hradit náklady na své zastupování sama. Za takové situace se nyní soudu jeví jako při nejmenším podivuhodná argumentace žalobkyně o tom, že částka 2 800 Kč

(pokuta a náklady řízení) je pro ni likvidační. Samotný fakt, že byla žalobkyně pro řízení o žalobě před soudem osvobozena od soudních poplatků, ještě sama osobě nepředznamenává automaticky její neschopnost plnit své povinnosti jí plynoucí z porušení jiných právních předpisů či snížení výše této povinnosti. Soud připouští, že k takové skutečnosti může být přihlíženo či použito jako vodítko, nicméně není způsobilé zcela popřít či vyvrátit argumentaci správních orgánů, je-li i s přihlédnutím k ní stále přiléhavá a odpovídá situaci.

29. K žalobkyni namítanému nepřihlédnutí k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem dle § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky soud konstatuje, že okolnosti ve výčtu uvedených ustanovení jsou toliko demonstrativního charakteru, tj. nejedná se o taxativní výčet. Veškeré okolnosti v tomto směru byly správním orgánem I. stupně v této vzaty v potaz, avšak žádná z nich nesplňovala potřebnou podmínku pro aplikaci ve smyslu § 39 a § 40, avšak správní orgán zohlednil jiné okolnosti, jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.
30. K námitce, neposouzení institutů zakotvených v § 41 odst. 1 písm. a), § 42 a § 43 zákona o odpovědnosti za přestupky, uplatněné v replice ze dne 9.12.2019 soud konstatuje, že se jedná o nový žalobní bod, který žalobkyně uplatnila až po 2 měsíční lhůtě pro podání žaloby, kdy se dle § 71 odst. 2 s.ř.s., kdy již nelze žalobu rozšiřovat o nové žalobní body, a proto se jím soud nebude zabývat. Dle § 71 odst. 2 s.ř.s. *„K žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“*
31. Po přezkumu napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že veškerá v něm uvedená argumentace žalovaného je přezkoumatelná, srozumitelná a podložená odpovídajícími podklady obsaženými ve správním spise tak, aby nemohly vznikat pochyby o náležitě zjištěném skutkovém stavu věci. Rovněž shledal soud vypořádání se s provedenými či neprovedenými důkazy ze strany správních orgánů obou stupňů jako dostatečné, kdy přezkoumatelným způsobem uvedl, proč nepřistoupil k jejich provedení nebo naopak jiné důkazy považoval za objektivní a relevantní pro rozhodnutí o vině žalobkyně, a to zcela v souladu se zákonem. Rovněž uvedl a zdůvodnil veškeré úvahy, které jej vedly ke konečným závěrům ve věci dle § 68 odst. 3 správního řádu. Soud tak již pouze konstatuje, že v tomto směru neshledal žádnou z žalobkyní vznesených námitek důvodnou.
32. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).
34. Žalobkyni byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem Mgr. Bc. Vladimír Volný, advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování, která je tvořena *šesti* úkony právní služby á 3 100 Kč (*převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby; sepsí repliky;*

*účast na jednání před soudem dne 12.11.2020; porady s klientkou dne 5.12.2019 a 6.11.2020) a šesti paušálními částkami á 300 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále byla připočtena náhrada cestovní výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem WV Passat, RZ X, z Domažlic do Plzně a zpět za účelem účasti na jednání před soudem dne 12.11.2020 - základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**), činí 487,20 Kč (tj. 116 km x 4,20 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 358/2019 Sb. činí 168,6 Kč (tj. 4,57 l/100km x 31,80 Kč/l x 1,16), tedy celkem 655,80 Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený na cestě podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce čtyř půl hodin činí celkem 400 Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 4 505,70 Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí po zaokrouhlení 25 962 Kč. Uvedená částka bude jmenovanému advokátovi vyplacena na účet vedený u Fio banka a.s. pod č. 2901448215/2010, VS: 302518 z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí, když tuto lhůtu soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).*

35. Z důvodu dlouhodobé nepřítomnosti samosoudkyně Mgr. Jany Komínkové, již byla věc přidělena k rozhodnutí, o žalobě rozhodla samosoudkyně JUDr. Alena Hocká na základě Opatření místopředsedy Krajského soudu v Plzni ze dne 12.10.2020 sp. zn. Spr 1574/2020.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 12. listopadu 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.